

Thesis Title	Agricultural Transformation and Highlander Choice: A Case Study of A Pwo Karen Community in Northwestern Thailand	
Author	Ms. Runako Samata	
Degree	Master of Arts (Sustainable Development)	
Thesis Advisory Committee	Professor Dr. Yos Santasombat	Chairperson
	Lecturer Dr. Kwanchewan Buadaeng	Member
	Lecturer Phrek Gypmantisiri	Member

ABSTRACT

During the last several decades, the ethnic highlanders of Northern Thailand have been tackling the issue of agricultural transformation in the sense that they have had to continuously search for the optimum trade-off point for each *between* the modern competitive market-economy agriculture *and* traditional local self-efficiency agriculture. With this context, this study focuses on (1) the impact of regional development projects and (2) the highlander choice within their limited available means. For the purpose of this study, two Pwo Karen villages in Mae Sariang district of Mae Hong Son Province were selected as the research site. The characteristics of the highland villagers' adaptation in agricultural transformation is examined as a complex and a continuous process. Special attention is paid to the internal dynamism of community development, and to the effect of the external factor of development applied to their agricultural production system.

In the Pwo Karen community in this study, rice scarcity has been a chronic problem primarily due to the shortened fallow period and secondarily to the increasing soil erosion. In order to cope with these issues, the highlanders have introduced modern technological methods to change their mode of agriculture from the traditional rotational fallow-swidden system to that mixed with irrigated terrace farming as well as with cabbage cultivation. The local cabbage market at Mae Ho (a small town on the outskirts of Mae Sariang city), which has generated a large number of local middlemen and investors from both the lowlands and highlands of the Mae Sariang region, has performed a significantly influential role in spreading cabbage cultivation among

highland swidders. Growing cabbages requires an abundant supply of water, the use of chemical fertilizers and pesticides, intensive labour, and the appropriate transportation for shipping the harvest to the market. There also exist serious constraints against highland farmers in this cash-cropping because of the fluctuation of the cabbage market price. At the same time, the more popular cabbage cultivation becomes among the villagers in their swidden, the more intensively their limited arable lands are used, resulting in a reduction of soil quality. Furthermore, new conflicts are recently emerging surrounding the allocation of natural resources among the Pwo Karen villages. In light of this, cabbage cultivation in my research site seems to be a rather dangerous trap which causes severe loss to the individual village farmer as well as to the natural environment of the whole community, rather than acting as a sustainable instrument for sound agricultural improvement. However, it is inevitable for them to adopt this trend under the constrained choices available for them.

Within such limited choices of the villagers in the Pwo Karen community, their adaptive manners and motivations to embark on cabbage cultivation are varied between the classes of the rich and poor, and also among the different social statuses inside each class. In this situation, the Village Fund 2002 can be considered as a significant incentive for the poor farmers, who have not regularly been engaged in cash cropping in their swidden, to grow cabbage by themselves. Unfortunately, generally speaking, what the policy has so far provided has not yet been successfully demonstrated in the research site. Outside initiatives may simply contribute to the narrowing of options, weakening of adaptation processes and internal stratification of local society unless suitably operated.

For this background, several relevant and important questions come out for the investigation of the practical implication of the community's sustainable development for the Pwo Karen people in the research site. One of them is the question of how the national policies and external agents associated with community development can effectively mobilize the potential ability and available resources that the highlanders possess by introducing a wise mechanism to enhance the steady growth of the highland farmers. Between the arguments on development by the modernization theories and the discourse theories in the past decades, this study outlines a new insight into how the above-mentioned external agents can empower the marginalized people to handle their own steady development. This case study concludes that it is essential that the highlanders should be offered more choices to adopt as well as chances to enhance the ability of decision-making, which can be strengthened by institutional support for the sake of sustainable development for themselves.

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์ การเปลี่ยนแปลงในภาคเกษตรและการตัดสินใจของกลุ่มชนบนที่สูง: กรณีศึกษาชุมชนกะเหรี่ยงโปว์ในภาคตะวันตกเฉียงเหนือของประเทศไทย

ผู้เขียน นางสาวอุณาโกะ ชามาตะ

ปริญญา ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (การพัฒนาอย่างยั่งยืน)

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ศาสตราจารย์ ดร.ยศ สันตสมบัติ	ประธานกรรมการ
อาจารย์ ดร.ขวัญชีวัน บัวแดง	กรรมการ
อาจารย์พุดกษย์ ยิบมันตะศิริ	กรรมการ

บทคัดย่อ

ช่วงหลายทศวรรษที่ผ่านมา กลุ่มชนบนที่สูงในภาคเหนือของประเทศไทยมีการเปลี่ยนแปลงในภาคเกษตรอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะในการค้นหาจุดที่สมดุลระหว่างการทำเกษตรเชิงเศรษฐกิจการตลาดแข่งขันรูปแบบใหม่และการทำเกษตรพอเพียงแบบดั้งเดิม บริบทการศึกษาที่มุ่งเน้นเรื่อง (1) ผลกระทบของโครงการพัฒนาในท้องถิ่น และ (2) การตัดสินใจของชนบนที่สูงภายใต้ข้อจำกัดทางรายได้ที่เป็นไปได้ งานวิจัยนี้ทำการศึกษาพื้นที่หมู่บ้านกะเหรี่ยงโปว์สองแห่งในอำเภอแม่สะเรียง จังหวัดแม่ฮ่องสอน ได้ศึกษาพบว่ากระบวนการปรับตัวของชนบนที่สูงต่อการเปลี่ยนแปลงภาคเกษตรเป็นไปอย่างซับซ้อนและต่อเนื่องโดยมุ่งเน้นไปที่การเคลื่อนไหวภายในการพัฒนาชุมชนและผลกระทบจากปัจจัยภายนอกในการสนับสนุนส่งเสริมการพัฒนาระบบการผลิตภาคเกษตร

การศึกษากลุ่มชนกะเหรี่ยงโปว์พบว่า การขาดแคลนข้าวเป็นปัญหาเรื้อรังเนื่องจาก หนึ่ง มีช่วงระยะเวลาการพักดินสั้นลง และสอง มีการกัดเซาะดินเพิ่มมากขึ้น จุดประสงค์ในการศึกษาประเด็นเหล่านี้คือ ชนบนที่สูงนำเทคโนโลยีมาใช้เพื่อเปลี่ยนระบบเกษตรจากระบบไร่หมุนเวียนแบบเดิมมาเป็นระบบเกษตรผสมแบบขั้นบันไดที่มีการนำระบบชลประทานมาใช้ร่วม รวมถึงการเพาะปลูกกะหล่ำปลี ด้วยเทคนิคตลาดกะหล่ำปลีที่แม่หะ (เมืองเล็ก ๆ ที่อยู่รอบนอกอำเภอเมืองแม่สะเรียง) ที่มีจำนวนพ่อค้าคนกลางและนักลงทุนท้องถิ่นทั้งที่เป็นชนพื้นล่างและชนบนที่สูงเพิ่มจำนวนมากขึ้นได้เข้ามามีบทบาทต่อการกระจายตัวของ การปลูกกะหล่ำปลีของชนบนที่สูง และใน

การปลูกกะหล่ำปลีนั้น จำเป็นต้องอาศัยเงื่อนไขมากมาย เช่น น้ำใช้เพียงพอ การใช้ปุ๋ยเคมีและยาฆ่าแมลง แรงงานและการขนส่งผลผลิตที่เหมาะสมไปยังตลาด นอกจากนั้น ยังพบข้อจำกัดสำคัญต่อการปลูกพืชเศรษฐกิจของชนบทที่สูงนั่นคือ ข้อจำกัดเรื่องภาระขึ้นลงของราคากะหล่ำปลีในท้องตลาด ในขณะเดียวกัน ยิ่งเกษตรกรบนที่สูงนิยมปลูกกะหล่ำปลีมากขึ้นเท่าไร ที่ดินที่เหมาะสมกับการเพาะปลูกก็ยิ่งลดน้อยลงเท่านั้นเนื่องจากคุณภาพดินลดน้อยลง และยิ่งไปกว่านั้นคือมีข้อขัดแย้งใหม่ในประเด็นของการจัดสรรทรัพยากรธรรมชาติในหมู่บ้านกะเหรี่ยงโปว์เกิดขึ้น ผลการวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่าการเพาะปลูกกะหล่ำปลีน่าจะเป็นกับดักที่อันตรายที่จะนำมาซึ่งการสูญเสียอัตลักษณ์ของเกษตรกรหมู่บ้านพร้อม ๆ กับสิ่งแวดล้อมธรรมชาติของชุมชนทั้งหมด การปลูกกะหล่ำปลีไม่ใช่เครื่องมือที่ยั่งยืนสำหรับการพัฒนาภาคเกษตรแม้แต่น้อย แต่อย่างไรก็ตามเกษตรกรเหล่านั้นก็หนีไม่พ้นที่จะต้องรับเอาแนวความคิดนี้มาใช้เนื่องด้วยทางเลือกที่พวกเขาจะเลือกได้มีจำนวนจำกัด

ด้วยจำนวนตัวเลือกที่มีน้อยสำหรับชาวบ้านในชุมชนกะเหรี่ยงโปว์ ทำให้วิธีการปรับตัวและแรงจูงใจในการดำเนินการเพาะปลูกกะหล่ำปลีก็มีหลากหลาย มีการแบ่งแยกระหว่างชนชั้นคนรวยและคนจน และความแตกต่างด้านสถานภาพทางสังคมภายในแต่ละชนชั้นอีกด้วย ในสถานการณ์เช่นนี้ เกษตรกรฐานะยากจนที่ต้องเช่าพื้นที่ทำการเพาะปลูกพืชเศรษฐกิจได้รับการช่วยเหลือจากกองทุนหมู่บ้านปี 2545 ให้พวกเขาสามารถปลูกกะหล่ำปลีได้ด้วยตัวเอง แต่เคราะห์ร้ายที่นโยบายนี้ไม่ประสบความสำเร็จในเขตพื้นที่ทำวิจัยและมีความเป็นไปได้ว่ากองทุนนี้อาจเป็นเหตุให้เกษตรกรฐานะยากจนลงจากการเป็นหนี้ได้

จากความเป็นมาที่กล่าวมานี้ หลายคำถามที่เกี่ยวข้องและมีความสำคัญเกิดขึ้นจากการตรวจสอบความหมายโดยนัยในแง่การพัฒนาชุมชนอย่างยั่งยืนสำหรับชาวกะเหรี่ยงโปว์ในเขตพื้นที่ศึกษา หนึ่งในคำถามเหล่านั้นคือคำถามที่ว่า นโยบายระดับประเทศและองค์กรภายนอกที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาชุมชนจะทำให้เกิดศักยภาพที่มีประสิทธิภาพและมีทรัพยากรให้กับชนบทที่สูง โดยการแนะนำเครื่องมือที่ดีที่จะส่งเสริมเกษตรกร บนที่สูงให้มีความเจริญเพิ่มมากขึ้นได้อย่างไร ระหว่างการโต้แย้งเรื่องการพัฒนาโดยใช้ทฤษฎีความทันสมัยและทฤษฎีวาทกรรมในทศวรรษที่ผ่านมา งานวิจัยนี้พยายามหามุมมองใหม่โดยเฉพาะในเรื่องขององค์กรภายนอกที่ระบุไว้ข้างต้น จะสามารถให้อำนาจคนชายขอบในการจัดการด้วยตัวเองอย่างมั่นคงได้อย่างไร การศึกษานี้ได้ข้อสรุปว่าสิ่งสำคัญอย่างยิ่งคือชนบทที่สูงควรได้รับทางเลือกที่หลากหลายยิ่งขึ้นในการปรับและเปลี่ยนแปลงเพื่อเพิ่มความสามารถในการตัดสินใจที่ซึ่งสามารถทำให้แข็งแกร่งขึ้นได้โดยการสนับสนุนเชิงสถาบันเพื่อให้เกิดเป็นการพัฒนาอย่างยั่งยืนเพื่อตัวพวกเขาเอง